Почтова оплата заплачена рычалтом.

Ч. 4. Крыниця, четверг дня 12. квітня 1934. Рок I.

Пренумерата в краю:
30 грошей місячно,
1·50 зол. полрочно,
3 зл. рочно.

В Америці: 50 центов полрочно.
1 $ рочно.

В Чехословакии:
2 кор. місячно, 9 кор. полрочно,
18 кор. рочно.

ОРГАН ЛЕМКОВСКОГО СОЮЗА.

Выходит в четверг около 15-того и 30-того каждого місяця.

Редакция и администрация в Крыниці. — Адрес: „Лемко“ Крыниця.

Що нам грозит?!

Кризис світовый затяжыл на Польщі, яко на новой державі особливо тяжко, а на нашых селах прешол уж в крайну нужду — не позволят нам звертати увагы на другы явленя и проблємы жытя сельского, котры для будучности села представляют большу опасност, як послідства кризису господарчого.

Маме ту на мысли условя просвітительны и культуральны нашого села, котры по застановленюся над положыньом можут непокоити публичне мнініє. — Вистарчыт подивитися на тоты масы молодой народной интелигенции, котра по укончению школы сідит дома и жде, сама не знає на што. Сідит дома и веде незавидне, горке полне згрызот и униженя жытя. Помоч их в дому никому непотребна, бо господарства нашы роздроблены, малы и єст без них кому обробити. Зрештом отец давал нераз остатне на сына длятого, жебы уж мати єдного сплаченого з господарства и часто рахувал аж и на помоч от него. До школы нашы люде посилали свои діти, бо они розуміли потребу самой науки — котра обезпечала их дітям ліпше жытя, а также и длятого, штобы не роздрабяти господарств, бо такый сын котрый завдячал своим родичам свою позицию не лем, што не мал претенсии до грунту, але часто ищы помагал подстарілым родичам и цілой родині. Родина, з котрой вышол оден або и больше интелигентов уважала тото собі за чест и была предметом зависти часто пожиточной, бо понукувала другых до посылания своих дітей до школы.

Такый интелигент ставался для своєй родины а часто и для цілого села осередком просвіты и культуры. Люде вірили такому интелигентови, бо уважали го за свого и видиме, же тоты села, котры выдали много трудовой, хлопской интелигенции стоят под вглядом национального освідомленя, культурно и господарчо высше от сел — де такой интелигенции не было. Нич дивного, же многы села — видячы тоты користи посилали масово свои діти до школы. Красный примір того маме на Чертежі, коло Сянока де нараз на вакации приізджало 40—50 студентов — хлопскых сынов.

Тепер єст инакше и дуже гирше. Звязь зо селом зо стороны старшой интелигенции перервалася — повідзме отверто — по поводу біды. Интелигенция днеска не може помочи своєй родині, бо сама бореся з нуждом. Перервалися выізды до родинного села в часі вакации и свят. А тота молода — рідка зрештом интелигенция, котра сідит на селі з мусу, з браку роботы. єст трагедийом для себе и для села. Тота интелигенция єст духово пригноблена, розжалена до родного краю, стаєся неспособна до общественной инициативы и не може быти мотором и предводительом, бо по причині нерідкой нужды материальной стаєся предметом насмішок а в найліпшом случаю сожаліня.

Страшно обниженый житьовый уровень старшого поколіня народной трудовой интелигенции, занимаючой урядовы позиции по містах и тота армия молодой интелигенции — котру на порозі жытя зопхано на дно — и котра днеска приходит до переконаня, же непотребно учылася — бо єст для краю тяжаром — тоты явленя — стаются причыном, же давнійша охота у нашых людей посылати свои діти до школы ослабла.

— Не вартат діти посылати до школы — кричыт наше село Недавно, як так село крикнуло — а уж видиме планны результаты. Пред войном в нашых бурсах в Горлицях и в Новом Санчі число дітей учащыхся доходило до 60 Тепер в Санчі ніт цілком бурсы а в Горлицях не осягат ани половины того числа.

Одплыв найспособнійшой нашой молодежи зо села до міста — котрый пред войном безпрерывно пополнял ряды нашой трудовой интелигенции змалів по войні сильно. Причыняются до того и то в дужой мірі *высокы оплаты школьны*, котры сут незрозумілы, єсли береме под увагу, же конституция нашой державы повідат, што наука має быти безплатна.

Корчытся просвіщенє и на терені школы народной, В многых селах школы большеклясовы перемінили школьны власти на школы одно клясовы, што має для нашых сел велику вагу, бо по укончыню 1-дно клас. школы — не можна быти принятым ани до торговлі, ани до ремесла.

З тых пару слов видно, же нашым селам грозит опасност больша як от господарчого кризиса, бо коли скончытся кризис господарчый, то зараз увидиме дым над фабрычными коминами, счезне або зменшытся число безроботных и поверне скоро добробыт. Але идеальны добра, як наука, культура и просвіта мают иншу биологию (науку о правах жытя). Они повстают поволи, треба обходитися з нима осторожно, бо коли они впадут, трудно и нескоро можна их ожывити.

Длятого тыж тоты хлопы, котрых діти учатся добрі, нехай не зражаются тым, же тепер трудно достати даяку посаду по укончыню школ — так все не буде — але нехай посылают их на дальшу науку, и то дораз, бо потреба нашой трудовой интелигенции єст нагла. Потребуєме своих священников и то такых, котры выходят з нашого народа — бо віриме, же лем такы будут о нас старатися — потребуєме и своих учытелей — потреба нам и другой интелигенции. Тому, кто лем може, най бере світло наукы — бо без наукы — мы пропадеме. Бідным Лемковскый Союз буде помагати по можности, длятого тыж уж тепер треба думати о том, штобы по вакациях нашы бурсы были заполнены и штобы в часі вакации розвеселяли нашы села школьны мундуркы нашой молодежи.

Як зарадити хвороті свиней.

У нас люде ховают дуже свиней, бо знают, же ищы найскорше можна дашто на том приховати. Але в остатних часах великы шкоды поносят газдове бо часто свині хвориют и гынут. — Штобы тых страт не было, треба послухати такых рад:

Не трудно познати, коли свиня єст нездорова. Тратит она охоту до жертя, не іст, а скорше пє. Не зрыватся, коли заглядаме до кутця — и не домагатся квиком ідла. Найчастійше лежыт в куті, загребана в соломі. — Коли положиме руку на єй хырбеті, то чуєме, же хырбет єст горячый, а ухо зимне. Коли присмотримеся ближе такой свині, то увидиме на єй скорі червенявы а также и синявы плямы. По тых признаках познаєме, же свиня єст хвора найчастійше на рожыцю.

Рожыця выряджат нашым газдам барз великы шкоды. Але на тоту хвороту єст певне средство, а тым єст суровиця противрожицова, котру застрікуєся под скору хворой свині и звычайно потом свиня выздоровлює. Выздоровлює все, єсли свиня недавно захворіла, бо єсли хворота тырват уж долго — то нич дивного, же в таком случаю и суровиця не поможе.

Суровиця така не лем лічыт нездоровы свині, але предохранят и то цілком певно пред том хворотом здоровы штукы. — Длятого то, як появится у одной свині рожыця, належыт хворым штукам застрікнути большу порцию суровиці, а здоровым меншу н таким способом забезпечыти здоровы штукы пред хворотом.

Легко обчыслити, килько застрікнути суровиці каждой штуці, бо на каждой фляшечц зо суровицьом єст написаный перепис.

Не треба забывати о том, же суровиця за

беспечат свиню пред хворотом лем на **4 неділі** и по 4 неділях свиня може зас захворити.

Наука нашла и на тото раду а именно:

Покля не минут ищы 4 неділі от застріку суровицьом, щепится тоты штукы, котры не хворыли ищы раз, але уж не самом суровицьом але также жывыма бактериями рожыцьовыма. Такы бактерии сут тоты самы, котры выкликуют хвороту, але их натура єст така, же тоты бактерии застрікнены разом зо суровицьом под скору здоровому пацятю не лем не выкликуют хвороты, але наоборот предохраняют звіря пред том хворотом на певно на 6 місяцов до 1 року.

През тот час властитель має спокойну голову и не боится о свою череду, хоцбы докола свиріпствовала рожыця.

Найліпше отже щепити вшыткы свині здоровы два разы — раз самом суровицьом, а другый раз до 4 неділь суровицьом и бактериями, бо втотчас вшыткы свині будут здоровы. Кошт щепленя єст невеликый, бо доза суровиці для хворой штукы о вазі 100 **kg** (20—50 **cm**³) коштує 1·20—3·10 зл., а доза суровиці для штукы здоровой 10 **cm**³ коштує 60 гр.

При щепленю належыт уважати, штобы шприца была откажена и чыста.

Кто може щепити

Проф. Буйвид твердит, же щепити самом суровицьом не єст трудно, и же тото може зробити собі каждый у себе сам.

Щепленя свиней суровицьом и бактериями має выконати лікар ветерынарийный, бо так наказує закон.

ДО ЛЕМКОВ!

Як иншы люде, так и мы Лемкы ради співаме — не лем в церкви — але и дома, на полю, на вечерках, на весілях и иншых оказиях. — Але не тото важне не спиваме — лем тото, же мы співаме по лемковскы, свои пісні, што сой люде сами уложыли. Ктоси вымыслил, другый повторил иншый запамятал, и так співанка пишла медже народ. — Такы співанкы сут барз важны для нас, бо в них єст выповіджена и біда, радост и юмор, и мудрост народна. Коротко але выразно. — Мы хочеме зобрати — тоты співанкы и напечатати в едной книжці, жебы они не загыбали — лем жебы нашы діти и внукы их даколи тыж співали — або читали.

Тоты пісні припомнут им — же их діды и прадіды были Лемкы руснакы — а жадны фальшывы „истории", и яничарскы книжкы — их не зведут на иншу віру — ани им душ не скривят.

Кажду пісню радо приймеме. — Кто якый папер ма под руком най запише хоц и оловцьом — лем жебы было выразно, и най пришле до редакции „Лемко" Крыниця. — Кто пришле найцікавшы співанкы достане нагороду.

Так уважайте хлопці і дівчата — и вы старшы што ради співате, запиште кажду співанку але лем лемковскы, просты, сельскы иншых мы не хцеме лем свои. — Аджек до праці — братя Лемкы! Мы покажеме вшыткым — же зме тыж не бараны не темнякы, и зацофаны, лем же мы люде як и иншы — свою бесіду маме, свои пісні — и свой розум — же сой даме раду без украины — як и до того часу зме сой дали!

РЕДАКЦИЯ.

ВЕСНА.

Чути уж весны,
Повітря тепле вовіває.
Птиця до нас повертає
На голос небесный.

Снігы поволи уступают
А родны нашы горы
Глухы и пусты боры
Нам уж ся кланяют.

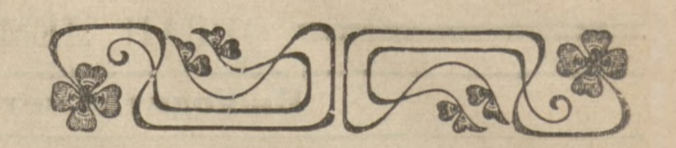
Радуются діточкы и стары
Бо уж остра минула зима
Всяди весело и смутку нема
А уж найбольше тішатся школяры.

Вкоротці наша молодеж
А переважно дівчата
Будут вдягати біленкы оплічата
А хлопці змечут тяжку одеж.

Весна кріпит и людей духа
А сонце своим жаром
Честує всіх ровным даром,
Оживляє звіря и муха.

Гей! Молодежи!
До правди сонця
Сміло и жваво без конця
З охотом и житьом побіжи!

Яруга.

Малпа и прозерало.

Нашла малпа прозерало
(И малпі ся раз удало)
А была брыд и машкара
Хоц и не барз ищы стара

Покрутила ним в гигалях
Обернула го нарубы
Обнюхала обмацала
Спробувала взяти в зубы.

И уж го шмарити мала
Бо ся єй доцяп знудило
Але зыркла нехотячы
И взріла в нем своє рыло

Здивилася: „Што за пика"
Пыск шырокый, клапты руды,
Уха брыдкы, як у дика
Хыбаль брыдшой ніт наскуды.

Дораз кличе на сусідку
„Оле, смотте кумо на то!
Взріте таку малпу брыдку
Як вы кумо, дайме нато"

Спорт — не кождий розуміє — Вы напримір — думаєте що то папироска „Спорт" — себто дзигаро — по вашему — або „ков-боу" „коровячій хлопець" значит це, — або коровяча папироска.

Мабудь редактор коровячой газети — курить „ков-бої. Але це вспомнув я мимоїздом — бо розходиться мені головно о спорт. Певно що ви хлопи — такої дурнички не чіпаєтесь. Спорт це здебільшка панська річ — це заняття а властиво забиття часу для — школярів, студентів, та інших безробітних — а сілянин — себто сільська людина має досить, роботи — що і на їншу не ма часу...

Спорти є ріжні — водяні, і не водяні, воздушні, мячеві, лещетарскі — самоїдські (самохідні), роверові — кулачні — ріжних вагів, як когутячой, котячой, коровячой та инших. Іноді двох людей бются — таки направду в загородці — а тисячи дурних дивиться на це — ще й не за дурно а гроши за це заплатили. — Ці борці — прозивают ся боксери. — Они бються так довго поки — оден дрргого не звалить на землю. А видці тоді бють браво — мов божевільні. — Це називає ся спорт. Той що виграв — дістає всі гроші — які люди дали. У вас на селі — як бються — то також носи собі розбивают, кости ломают — але потім не то що ні гроша за то не дістанут — а ще вандруют до арешту. Бо то ни спорт а розбій і авантура. І що ви на це парафіяне? Змагання спортові, выроблюют в людині міцну волю бадьорість, та енергію то що. — Але не тільки це, але спорт поправляє и уже. Кажуть що горбатого оферму ані могила не випростує... — Давно так було — а тепер світ інакший, пане добродію. Тому людці переконались що спорт це є спорт. — А спорт це рішучість, відвага, децізія розумієти. Не так давно наші спортовці (шо іно тамтого року) вже точно не скажу чи лещетарі, чи колесарі чи інші батярі — пішли в ночі на цвинтар — (ви тільки подумайте на цвинтарі в ночі) і мов собакі відгребали похоронених москалів вже мертвих і порозкедували на чотири вітри. — Подивіться яка відвага в них. — В ночи, тай ще змерцями діло! Жах! іще раз жах! Ані я не сподівався від наших спортовців шось подібного. Я знаю що з вас би ніхто того не вшкварив. Тут треба бути спортовцем, — а передовсім украінцем. Може не вірите — а це є факт! стояло в газетах.

А стало ся це в Делятині або в Бурштині, вже не памятаю як слід. І дивно що живих они би ся напевно бояли — як бы так де наманувся поліцай або кацап всі бы тікали як зайці. — Но але це — живі люди — а труп ще страшніший — вы до него балакаєте а він нічо, вы єго на другій бік — а він ані мру, мру... Жах! У нас на Україні спорт розвиває ся дуже гарно. Наши змогуни вправді не були на Олімпіяді в Льос-Анджелес — а то длятого що раз трошкі за далеко і грошей в нас богато не має. (Всі гадячі фонди Сільского Господаря. Масло Союза — та єнших наших картелів пішли на пропаганди межи Лемків), а по друге ніхто нас не запросив. Хоча наші людці, не раз там влізут, куди їх не просили — але там не пішли чогось. Не боялися але трошкі мали страх. Ну щож — пропало але як писав американський часопис — Юкрейніан-Дейлі що предсідник Олімпіяди — не запросил тількі длятого бо незнав що Українці є на світі — от доперва японські змагуни — поінформували го — що одной нації не має тут. Пошкробался в потылицю містер Брави — цеб то предсідник і сказав: Пропало! і на тім скінчилося.

Нічого, ми і так спортовцями єсьмо и будемо!

Одно тилькі в нас недомагання. — Богато спортових термінів нам бракує. У нас є часів чимало, але не дасться так ни пришити ни прилатати — треба вживати таких термінів щоби був сенс.

Відомо що спорт ми переняли від англійців — та иншых культурних народів — отте и слова які означают чи то спортове знаряддя, чи спортові руханкі — треба було від них приймити. — Але декотрі з ціх слів — такі що наш спортовець з трудом або і совсім не виговорит длятого ми собі самі потрібні, слова препаруємо а дуже добре виходит. Спочатку оно трошкі глупо выглядає — і спортовці сами посьміхают ся. Але потому як ліпшого не видумают — то і то добре. — Лепши ридз як ніц — казав Славний бігун Нурмій — і правду казав. У нас не було давнище спортів — ані в середних віках ані в новших часах. Наші казакі — не занимали ся спортами, хіба що їздили верхом, кідали пикою, та плавали на якаках чи каяках — по Дністри, —

А кума єй на то рече:
Вы сте кумо дурнуваты
Вы сте сами в прозералі
То ваш цортрет, мате знати

Як мі не повірите
То звідайтеся теляте
Напевно вам правду повіст
Же то вы так выглядате.

И в світі сут такы люде
И дуже их в нашом краю
Што лем чужы видят блуды
До своих ся не признают.

Так як нашы Яничаре
Украинці з под „Бескида"
Не подобатся им Лемко
И наша русска бесіда. —

А бесіда наша добра
Давна. бо тисячелітна
Не така — як их штучна
И фабрычна и тандытна

Бо в их мові кус слов русскых
И тых лем сто и пят взяли
Решта — молдавскы. кус монгольскых
И кус „вчены" выдумали.

Як бы так встал з гробу Тарас
И зачал чытати „Діло"
На Камчатку втюк бы зараз
Же аж бы ся закурило

Сват.

ШТО ЧУТИ В СВІТІ.

Тырява сольна. Перед килькома днями розойшла ся по нашом селі вість — што на приходство — до нашого „Вітця Пароха" — приїхали „якісь панове" — будут людям поясньовати и вчыти где што з агрономии и робити якыси записы.

Думаю собі — нехай там говорит — кто хоче — але штоси почути и навчыти ся пожыточного и доброго з агрономии — то всегда полезна річ — ану пойду и почую.

Входжу на салю — на салі не богато людей — самых мужчын бо решта пришла аж по отбываючой ся на тот час пробі хорального церковного співу. — Єст меже нима и О. парох — а по салі ходит собі. як по корчмі — вымахуючы палицею — „пан індзіньер", як єго представил О. парох — выкрикує, „єсли кто не хоче — хай не йде — хай не слухає. Як двери отвералися (бо певно хотіл ктоси заглянути — ци єст уже богато людей на салі) то словами „вийдіте до Царства небесного" запрашал з кпинками на салю. Тоє чує О. парох и позваляє на такы несмачны жарты и кпинки — зо святых для нас всіх слов, котры першый высказал сам наш Божественный Спаситель Исус Христос. — Начал на конец лекцию. Говорил о садах, пчолах, о „Сільскім Господарю" — о салаті — шпарагах, та и курах.

Подчас лекции пригадал собі, на лишену ним на пецу в салі лямпку електрычну — и крикнул „щобы мені там кто мою лямпку електрычну не вкрал — бо мені в том році по селах вже аж три пропали. Думаю собі што то за лямпкы той „пан індзіньер" собі купує — што му так єдну по другой крадут, и якым правом робит он з нас злодіев, аж ту подає єму ктось лямпку — та пожаль ся Боже — стару як свіг помяту — яку — на дорозі лежащу — никтобы и ногою не копнул, а даже выбачте за слово — и пес бы ся на ней по своєму не подписал — а може заховує ю „п. індзіньер" яко цікавый оказ для Украинского Музея где може незадолго схowают и „Сільского Господаря" разом з панами індзінерами.

Вымахуючы дальше палицею под носом — певно длятого — штобы єму кто „врокы" не дал з салаты и з курок — зліз на бабы, и дивлячыся цо салі сказал: „шкода — що бабів ту нема". — Ага — думаю єобі — видно, што єму ся „бабів" захтіло. Забракло певно во Львові у Сілського Господаря — „бабів", та порозїжджали ся паны по селах — а той. гонячы за ними — попал аж в нашу Тыряву Сольну.

Раптом з агрономии вліз на политику — назвал наше село непросвіщеным — забытым Богом и людьми — без належитой организации и освіты — потішал — што о нас не забуде. заохочувал до вписованя ся до „Сільського Господаря" — и што он сам оснує у нас тоє Товариство „Сільського Господаря — а в кінці назвал нашых батьків дичками и мамутами.

Но тут скончыло ся панованє „п. індзінера" на салі — бо того было вже забогато; повстало сильне обуренє и сейчас выступил прислухуючыйся той „лекции з агрономии" наш доблестный и извістный з енергии патриот и предсідатель нашого Народного Дому и Читальні Общ. им. М. Качковского — господин Іоан Тылька и попросившы о слово — дал сильный а належный отпор обыджающому.

Господин Тылька сказал. што село єст вже сильно и належыто зоганизоване — хотяй — як думає „п. індзінер", ест забыте и Богом и людьми — то не потребує их опікы, а вже найменше оціки „Сільського Господаря" — що тоє село має вже свою чытальню — а як єму буде потреба якой помочы — то Слава Богу — має свои власны организации русскы. Звернулся потом до О. пароха з увагою — щобы больше без згоды и відомости містцевых селян — не спроваджувал жадных агитаторов — котры ображают только святы чувства и честь руского народа — и зажадал енергично опущеня салі. — Сейчас по предсідателю попросил о слово господин Спиридйон Лішнянский и при помочы поставленых пытань „п. індзинерови" выказал людям, же „пан індзинер" не має понятя о садоводстві и пришол видно на село штобы туманити людей. Видячы грозну позицию селян „п. індзинер" почал открещуватися от украинства и повів, што он єст такый Русин, як и мы всі, але коли и тото не помогло опустил салю разом з „пан отцьом" а зобраны люде по отспіваню гимна: Пора, пора — розышлися по домах.

Тилько пишут нам нашы братя з Тырявы сольной. От себе редакция додає, што єслибы так кажде наше село поступило з непрошеныма просвітителями — „агрономами" то незадолго перестали бы они їздити до нас и туманити людей. Перестали бы шырити в нашых селах незгоду. — што ощадило бы нашым людям непотребного марнованя сил на споры.

Горлици. В селі Ропиця руска єст єден панок што са зове Ваньо. Он пише всяку брехню до украинського Бескида и подписує ся Яцко Кропило. Отже слухай Ваню — можеш собі писати што хочеш аж и до циганской газеты лем бойся Бога не бреш и не пиш циганства, и не вышкиряй зубыска, бо мало их маш але и тоты ти звымітуют, а кед пишеш то ся подписуй Ваньо Циган.

И не удавай же ты в Потружном бо ты Ваньо в Ропиці руской, видно же маш нечысте сумліня и брешеш як псиско бо як ні то бився не скрывал жеc з другого села и жеc Яцко бо ты Ваньо был и Ваньом будеш.

Здаєся тобі Ваню же дуже знаш, але не знаш єдной великой мудрости же „не треба Ваню ити на сонце як маш масло на голові" та собі тото добре запамятай.

И не выписуй брехню и клевету на горлицкый кооператив, бо ты Ваню был директором в єдном кооперативі але не барз долго, бос не мог вырахуватися з людскых пінязей та тя вышмарили і лем з милосердя не отдали до крыминалу.

И най тя голова не болит Ваню о горлицкый кооператив ани о сяноцкый Бескид и не бреш же з Америкы прислали грошы на тот кооператив и не бреш же платили пенсии, бо тобі Ваню не лем же платили але ищыс сам покрал. Видно же маш смолу на пальцях.

Пишеш Ваню же ти жаль того склепу, але ты знаш добре чом он мусіл быти розвязаный бо всі украинці а головно их попы котры в церквах голосят любов християнску николи в своим християнском склепі не купували лем до жидов ходили и народ нагваряли жебы в руской кооперативі не купувал. Бо они признают науку Христову лем на словах але на ділах то инакше поступают — лем кобы Украина — то уж добрі.

А газеты украинскы Ваню ты читал и паматаш килько то повітовых кооперативных союзов розокрали украинскы директоры і паматаш може о „Спилці украинских агрономів" во Львові. А ты не знаш Ваню як то украинці розокрали касу Надежда в Крыниці и як привели ю до упадку. А чом то ты Ваню не пишеш як то тамтого року посходилися до Горлиц вшыткы украинскы єгомосцьове з косцільниками до пана Романа і робили велику анкету і хотіли закладати украинскый банк в Горлицях. Єгомосьцьове обіцювали дати грошы з церковных кас до того банку але не згодилися на тото хлопы і казали єгомосцям, жебы свои власны грошы давали до укр. банку. И ты Ваню там был и нич о том в газетах не пишеш, а о нашых нарадах над осно-

---

тай тільки того — а чумакі рибили висьцігі биками але це також не спорт. Спорт зачав розвиватися тоїно за часів атамана Махна — і то спеціяльно біг на прелай — бо тоді тра було добре тікати. Шо до бігів пар форс то ми підчас війни здобули кілька рекордів — бо тікати то ми уміли як елід.

Поважання *Луць-Пуць.*

А ПО ПІД ГОРОЮ, ДОЛОВ ДОЛИНОЮ КОЗАКИ ИДУТ

По переду „Коровячый"
Веде свою банду
Тай на пропаганду
Необачный.

В середині „Бородатый"
Хоц зна, же в нас біда
А пхат нам Бескида"
Дурноватый.

А позаду „Нова Зоря"
Що взяла в редакцию
Католицьку акцию
З консисторя.

Ей верныйся „Коровячный"
Чом ты пхаєш пику
В нашу політику
Необачный.

ваньом банку пишеш мимо сего, што тя из тых совішаный вышмарили.

Але же украинскы попы в украинскы банки не вірят та пінязей не дали а церковных тоже не будут могли дати бо руский епископ буде им добрі на пальці смотрити — лем не знати што ся стало з тыма гришми што хлопы поскладали от себе може и тобі Ваню дашто из того до пальців прилі іло.

Пишеш Ваню же православны пообкрадали перкви але не пишеш же до украинскых музеєв украинскы панове разом з украинскима попами повывозили старинны чашы, фелоны, церковны книгы и то так нагло и секретно бо надіялися што руский Епископ не позволит вывозити из Лемковшыны церковных старинностей.

А кто перший зачал шырити соблазнь, кто перший бесчестил народны святощы, кто, — як не украинскы священникы.

Дерли з хлопа остатню скору на пребіжкы кто ліпше зодре, а котрый зо старшых не мал сумліня так дерти то го на соборчыках ганьбили же за ту таньо бере-же им робит конкуренцию.

Гей Ваню — кто перший ганьбил святощы, кто ся торгувал з хлопом в церкви за олтаром і вымушувал на хлопі за слюб або похоронищы по пару доляров больше кто не мал ганьбы и встыду вказуватися з фраирками на спацерах (по Магурі).

Германия приготовляєся до новой мировой войны. — Kurjer Warszawski приводит интересну бесіду, яку мал з німецкыма и совітскыма агентами в Мюнхен. Агенты німецкы открыто выповілися, же угоду заключену з Польщом уважают лем за передышку и-же тот час 10 літ употреблят на тото, штобы приготовитися до войны. Дальше повіли они, же Совіты не мают причыны выповідати свого неудовольства по причыні заключеня през Германию угоды з Польщом, бо и так по 10 літах Германия буде така сильна, што буде дыктувала свои условя цілой Европі. Тых 10 літ ужыє она на тото, штобы в Польщі укріпити себе економично и зробити Польщу васальом германскым, а по 10 літах так ци инакше мусит Германия граничыти з Росийом. Коли агенты совітскы отрекли, што совіти не хотят заберати никому и ничыйой землі — повіли агенты германскы, же совіты в Росии також не вічны, а Росия з ориєнтацийом на запад нас зрозуміє. Такы пляны робят днеска в Германии. Они стремятся до новой світовой войны. Недармо то воєнный Совіт Франции не послідньом своєм засіданю признал, же Франция не може заключати и не заключыт николи угоды — котрабы ослабяла безопасност французскых границ.

Англия и Франция заключают воєнный союз? „Дейли Мейль“ жадат, штобы Англия и Франция заключыли воєнный Союз. Газета тота пише, же сама Англия єст неспособна до обороны, а положыня єст напряжене. — Англиканске общество жадат заключеня Союза з французийом, бо лем втотчас буде забезпеченый спокой в Европі. В Лондоні бесідуют в звязи з тым, же німці не будут противитися заключеню такого Союза, бо они сподіваются, же Англия и Франция позволят вооружатися дальше Німцям.

Соєдинены Штаты и Совіты хотят разом допровадити до угоды держав, штобы вшыткы выступили против напастникови.

Москва 14. марця. В политичных кругах выкликала велике заинтересоване долга конференция, яку отбыл вчера комисар Литвинов з амбасадором Америкы Буллитом. Конференции той приписуют велике значыня, бо на конференции мала быти обсуджена спильна оборона Росии и Америкы перед напастником. Розважано на конференции також плян выступленя под адресом другых держав з предложеньом заключыня общесвітовой угоды, опертой на основі лондынской угоды о дефиниции напастника, котра то угода накладалабы обовязок на вшыткы державы выступити оружно зараз против напастникови. Такым способом Америка и Росия хотят ухоронити світ перед войном.

Як жиют члены бывшой родины царской? — Перед недавным часом лондонский суд признал княгині Юсупов высоке вынагородженя за обезчещыня през англиканский фильм. Княгыня достала 25.000 фунтов штерлингов Буде могла жыти спокойно до смерти, бо от часу, як выіхала з Росии жытя их было тяжке. Он был занятый, яко тапицер, декоратор, она яко швачка — и буфетова в клубі.

А преці тоты люде належали до царской родины и мали великы богатства. З цілой царской родины жыє тепер ищы як правдивый князь лем оден князь Димитрый, котрый обертатся в сферах аристократии англиканской. Великый князь Кирилл жыє во Франции. Велика княжна Мария жыє в Америці, де єй муж кн. Іорий єст декоратором одной фирмы. Кн. Василий продає перфумы. Кн. Павел єст офицером на кораблі. Дакотры поженилися богато в Америці и Англии и тым жыєся яко тако. Але много их жыє в Лондоні без средств до жытя, а сут и такы што жыют в нужді. Так то на світі вшытко мінятся.

Кильно єст на світі воды? Поверхня земельной кулі складатся як відомо з пространства водного, котре обыймат перешло 80% и сухой землі неціlых 20%. Поверхня океанов обыймат 361 милийонов километров kwadratowych Тоты числа не выстарчают однак для определіння количества находячойся в тых океанах воды. Штобы тото определити, мусится знати ищы глубину океанов На основі пороблених поміров середня глубина воды в океанах выносит 4 километры, отже вшыткой воды в океанах находится 1370 милийонов километров кубічных

Штобы собі представити хоц частично яка то маса, представлює тото на примірі. Єслибы вшытку воду зляту до одного канала о шырині 10 км. и грубині 1 км. то долгота єго выносилабы 150 милийонов километров, отже так далеко як з землі на сонце.

Ческа прогулька в Ленинграді. — До Совітов приїхало 13 професоров и 43 студентов з Чех, котры звидили фабрыкы, заклады и промышленны институции в Ленинграді, Москві, Харкові и другых промышленных осередках.

Напали бандыты. — На газду зо Снітниці пов. Горлицкого, Софрона Крыницкого напало на дорозі меже Лосєм и Билянком дня 27 лютого трьох вооруженых бандитов и по стероризованю взяли му з кышені 40 злотых. По зрабованю грошей отдалилися в направленю Ліщын.

Софрон Крыницкый замельдовал о том на постерунку полиции в Горлицях, котра однак до того часу, помимо енергичных поисков бандитов не поймала.

12 моряков совітскых достало французскы ордеры. — В маю 1932 морякы корабля „Совітская Нефт“ уратували перешло 500 людей з корабля французского на котром повстал пожар. Тым морякам и капитанови попрининано во французской амбасаді в Москві срибны и золоты ордеры. Єст то перший случай принятя через совітскых граждан загран ордеров.

Кырвавы розрухы в Новом Йорку. — Пят тисяч шоферов опанувало улицю Бродвей и почало нищыти авта тых шоферов, котры не хотіли штрайкувати. Завзята борба медже шоферами и полицийом продолжалася до вечера. Спроваджено полицийны подмогы з другых міст. По долшой борбі вызначено конференцию у президента Русвелта для представителей промышленности автомобильовой, котрой посчестилося полагодити той грозный конфликт.

Подписано Торговый договор медже Польщом и Финляндийом.

Медже Польщом а Чехами в остатних часах отношеня попсулося. З Прагы доносят во французскых газетах, же якобы был проєкт подіба Чехословакии, Чехослов. власти почали притісняти поляков, жыючых в Чехах, а польскы власти постановили выселити з Польщы 21 чехов.

Польща веде переговоры з Литвом, штобы навязати близшы сусідскы отношеня.

Сянок. — Довідуємося з приятностию, што Староста Сяноцкый старатся о тото, штобы поднести господарскый уровень нашых сел, а именно: В зимовых місяцях устроил по лемковскых селах ряд курсов. Курсы тоты были посвячены переважно выкористаню в господарстві овечой волны и звірячых скор и населенє наше повитало тоты курсы з радостию.

Тепер на весну начал он будову дорог громадскых по лемковскых селах, чым дає можность заробку нашым людям так в грошах, як и в з'їстных продуктах (мука, хліб, соль).

Акцию тоту, а особенно будову дорог витаме з правдивою вдячностию, яко доказ стараня и зрозумления нашых потреб через Польске Правительство.

Таксамо справу утвореня нового отділяного гр. кат. Епископства для Лемковщины повитано радостно через вшыткых вірных. Дивне єст однак тото же до того нового епископства не входит ряд сел полудневo-всходньой части повіта сяноцкого. Жытелі тых сел — як нам доносят наміряют внести в той справі просьбу до Апост. Нунциятури в Варшаві.

СЬМІШНЕ

І. Выяснил:

Подорожный: Яка рижниця меже газетами „Лемко“, а газетом „Наш Лемко?“

Пастух з Долин: Бо то знате так, кто направу наш, того пускаме до хыжы дораз а чужый, жебы ввойты до нас, повідат, же он „наш“. Так и ту: „Лемко“ — направу наш и длятого не додає слова „наш“, а „Наш Лемко“ не наш, лем хтілбы до нас приступити и длятого крычыт здалека „наш“.

Газету редагує и выдає Комитет. За редакцию отповідат: Василь Тыліщак. Типография Осипа Стыфіого вПеремышлю.